

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. MSP-55/2016-OJD-SPZ/2
Počet listů: 2
Přílohy: 1

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Obviněný J. B. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu Praha – západ, sp. zn. 2 T 39/2013

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného J. B.

stížnost pro porušení zákona

- 1) proti pravomocnému odsuzujícímu výroku z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 321, a
- 2) proti pravomocnému odsuzujícímu výroku z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487.

Rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 321 (již druhým v této trestní věci; první odsuzující rozsudek Okresního soudu Praha – západ ze dne 4. 9. 2013, č. j. 2 T 39/2013 – 249, byl ohledně obviněného J. B. v celé odsuzující části zrušen usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2013, č. j. 12 To 398/2013 – 270), byl obviněný J. B. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

„dne 6. 9. 2012 v době od 13:10 hodin do 13:20 hodin při odjezdu z areálu ubytovny A. poškodil vozidlem tov. zn. Mercedes Vito, bočním nárazem zadní část zde zaparkovaného vozidla tov. zn. Ford Mondeo, čímž majiteli vozidla P. P. způsobil škodu ve výši 8.096 Kč, a dále pak při odjezdu z místa činu poškodil zahradní stůl se židlemi, čímž způsobil I. Š. škodu ve výši 1.000,- Kč“.

Za tento přečin mu byl podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let.

Kromě toho byl obviněný J. B. podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázán k náhradě škody poškozenému P. P. ve výši 8.096 Kč.

Dalším výrokem tohoto rozsudku byli obviněný J. B. a spoluobviněný D. podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby, která je vinila ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, dále přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to dílem samostatně a dílem ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a nakonec přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

Proti zprošťujícímu výroku rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání státní zástupce, a to v neprospěch obou obviněných. Odsuzující výrok rozsudku, týkající se pouze obviněného J. B., nebyl napaden odvoláním žádnou z procesních stran a nabyl právní moci v prvním stupni dnem 24. 5. 2014.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. 12 To 250/2014, byl odvoláním státního zástupce napadený zprošťující výrok podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. řádu ohledně obou obviněných zrušen a věc byla v tomto rozsahu podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Po doplnění dokazování v intencích pokynů zrušovacího usnesení odvolacího soudu byl obviněný J. B. dalším rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, opětovně, tedy již podruhé, uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

„dne 6. 9. 2012 v době od 13:10 hodin do 13:20 hodin při odjezdu z areálu ubytovny A. poškodil vozidlem tov. zn. Mercedes Vito, bočním nárazem zadní část zde zaparkovaného vozidla tov. zn. Ford Mondeo, čímž majiteli vozidla P. P. způsobil škodu ve výši 8.096 Kč, a dále pak při odjezdu z místa činu poškodil zahradní stůl se židlemi, čímž způsobil I. Š. škodu ve výši 1.000,- Kč“.

Podle § 44 tr. zákoníku soud upustil od uložení souhrnného trestu obviněnému J. B., neboť trest, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 2. 10. 2013, č. j. 38 T 175/2013 – 409, je dostatečný.

Kromě toho byl obviněný J. B. podle § 228 odst. 1 tr. řádu opět zavázán k náhradě škody poškozenému P. P. ve výši 8.096 Kč.

Tento odsuzující výrok nebyl napaden odvoláním a nabyl právní moci v prvním stupni dnem 16. 12. 2014.

Dalším výrokem tohoto rozsudku byli obviněný J. B. a spoluobviněný D. opětovně podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby, a to ve stejném rozsahu a při stejném znění výroku, jako tomu bylo v předchozím rozsudku ze dne 29. 1 2014.

Proti dílčímu zprošťujícímu výroku rozsudku podal opětovně v neprospěch obou obviněných odvolání státní zástupce.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2015, č. j. 12 To 108/2015 – 521, byl k odvolání státního zástupce napadený zprošťující výrok podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu ohledně obou obviněných zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc znovu vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odsuzující výrok týkající se obviněného J. B. z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, zůstal rozhodnutím odvolacího soudu nedotčen, resp. předmětem přezkumu odvolacího soudu vzhledem k zaměření odvolání státního zástupce vůbec nebyl a vzhledem k dikci § 254 odst. 1 tr. řádu být ani nemohl.

Další řízení a rozhodnutí následující po tomto zrušovacím usnesení odvolacího soudu již není z hlediska předmětu této stížnosti pro porušení zákona podstatné.

Podle § 13 odst. 2 tr. zákoníku platí, že k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.

Trestného činu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo zničí, poškodí nebo učiní neupotřebitelnou cizí věc, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Zákon zde tedy předpokládá úmyslné zavinění.

Podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu platí, že trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být tedy zastaveno proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo jiného oprávněného orgánu pravomocně zastaveno, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

Tato výše uvedená ustanovení však v řízení respektována nebyla.

Jak již bylo výše zmíněno, odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 321, stejně jako následným odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, byl obviněný J. B. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

„dne 6. 9. 2012 v době od 13:10 hodin do 13:20 hodin při odjezdu z areálu ubytovny A. poškodil vozidlem tov. zn. Mercedes Vito, bočním nárazem zadní část zde zaparkovaného vozidla tov. zn. Ford Mondeo, čímž majiteli vozidla P. P. způsobil škodu ve výši 8.096 Kč, a dále pak při odjezdu z místa činu poškodil zahradní stůl s židlemi, čímž způsobil I. Š. škodu ve výši 1.000,- Kč“.

Vzhledem k tomu, že v ustanovení § 228 odst. 1 tr. zákoníku není stanoveno, že ke spáchání přečinu poškození cizí věci postačí zavinění z nedbalosti, vyžaduje se ve smyslu § 13 odst. 2 tr. zákoníku zavinění úmyslné.

V popisu skutku, jehož se obviněný J. B. podle rozsudečného výroku dopustil, však není nijak vyjádřeno, že by jednal úmyslně, a nejsou zde ani uvedeny jiné okolnosti, ze kterých by bylo možné formu úmyslného zavinění dovodit. Za této situace byl tedy obviněný J. B. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku v rozporu se zákonem.

Kromě toho odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, nebylo respektováno ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu, když stíhání obviněného J. B. pro týž skutek již skončilo pravomocným odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 321. Odsuzující výrok tohoto rozsudku je tedy v rozporu se zákonem i proto, že předchozí rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 321, a následně též pravomocným odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, byl porušen zákon v ust. § 13 odst. 2 tr. zákoníku ve vztahu k ust. § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž odsuzujícím výrokem z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2 T 39/2013 – 487, byl zákon navíc porušen i v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu, a to v neprospěch obviněného J. B.;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu obě napadená rozhodnutí zrušil a v návaznosti na to, aby zrušil i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu;
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu, příp. podle § 271 odst. 1 tr. řádu.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [6 Tz 20/2016](#)